

the 1990s, the number of people in the world who are living in poverty has increased from 1.2 billion to 1.6 billion (World Bank 2000).

There are a number of reasons why the number of people in poverty has increased. One of the main reasons is the rapid population growth in the developing world.

Another reason is the increasing inequality in the distribution of income and wealth. This is particularly true in the developing world, where the rich are getting richer and the poor are getting poorer.

There are a number of ways in which we can reduce the number of people in poverty. One of the most important is to improve the quality of education and health care.

Another way is to create more jobs and opportunities for people to improve their living standards. This can be done by investing in infrastructure and promoting small businesses.

It is also important to address the underlying causes of poverty, such as inequality and lack of access to resources. This can be done through policy reforms and social programs.

Finally, it is important to ensure that the benefits of economic growth are shared by all people. This can be done through progressive taxation and social safety nets.

By taking these steps, we can reduce the number of people in poverty and create a more equitable and sustainable world.

The World Bank has estimated that if we continue at the current rate, the number of people in poverty will reach 2 billion by the year 2020.

This is a dire situation that we must act to prevent. We need to take bold and decisive action now to reduce the number of people in poverty and create a more just and equitable world.

There is no one-size-fits-all solution to poverty. Each country and region has its own unique challenges and opportunities. We need to work together to find the best solutions for each situation.

It is our responsibility as a global community to ensure that no one is left behind. We need to work together to create a world where everyone has the opportunity to live a decent and dignified life.

Let us all join together to fight poverty and create a better world for all.

The World Bank has a number of programs and initiatives that are aimed at reducing poverty and promoting economic growth. These include the International Development Association (IDA), the International Bank for Reconstruction and Development (IBRD), and the International Finance Corporation (IFC).

These organizations work together to provide financial assistance and technical support to developing countries. They also work to promote economic growth and development through a variety of programs and initiatives.

The World Bank is committed to the goal of reducing poverty and promoting economic growth. We will continue to work with our partners to find the best solutions for each situation and create a more just and equitable world.

Let us all join together to fight poverty and create a better world for all.

The World Bank has a number of programs and initiatives that are aimed at reducing poverty and promoting economic growth. These include the International Development Association (IDA), the International Bank for Reconstruction and Development (IBRD), and the International Finance Corporation (IFC).

These organizations work together to provide financial assistance and technical support to developing countries. They also work to promote economic growth and development through a variety of programs and initiatives.

The World Bank is committed to the goal of reducing poverty and promoting economic growth. We will continue to work with our partners to find the best solutions for each situation and create a more just and equitable world.

Let us all join together to fight poverty and create a better world for all.

The World Bank has a number of programs and initiatives that are aimed at reducing poverty and promoting economic growth. These include the International Development Association (IDA), the International Bank for Reconstruction and Development (IBRD), and the International Finance Corporation (IFC).

These organizations work together to provide financial assistance and technical support to developing countries. They also work to promote economic growth and development through a variety of programs and initiatives.

The World Bank is committed to the goal of reducing poverty and promoting economic growth. We will continue to work with our partners to find the best solutions for each situation and create a more just and equitable world.

Let us all join together to fight poverty and create a better world for all.

The World Bank has a number of programs and initiatives that are aimed at reducing poverty and promoting economic growth. These include the International Development Association (IDA), the International Bank for Reconstruction and Development (IBRD), and the International Finance Corporation (IFC).

These organizations work together to provide financial assistance and technical support to developing countries. They also work to promote economic growth and development through a variety of programs and initiatives.

The World Bank is committed to the goal of reducing poverty and promoting economic growth. We will continue to work with our partners to find the best solutions for each situation and create a more just and equitable world.

Let us all join together to fight poverty and create a better world for all.

VUSLAT ÇAMKERTEN • Görenler Olmuştur

VUSLAT ÇAMKERTEN 1982'de İzmit'te doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde Felsefe okudu, İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde İşletme (MBA) yüksek lisansı yaptı. İlk romanı *Ona Çok Benziyorum* 2019'da yayımlandı. "Sonu Gelmiş Ülkede, Bir Drag Queen Hikayesi" isimli öyküsü 2021'de art book olarak sınırlı sayıda ve koleksiyonluk basıldı. Öyküleri ve düşünce yazıları *Varlık*, *Notos*, *Öykü Gazetesi*, *Altzine*, *Psike-art* dergilerinde yer aldı. Yazar ve illüstratör olarak işlerini üretmeyi ve sergilemeyi sürdürüyor. Aynı zamanda çocuklar için felsefe ve yetişkinler için yaratıcı yazarlık alanında atölyeler yürütüyor.

İletişim Yayınları 3099 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 548

ISBN-13: 978-975-05-3236-8

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK Cihangir Aytuğ

KAPAK İLLÜSTRASYONU İsmail Sertaç Yılmaz

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VUSLAT ÇAMKERTEN

Görenler Olmuştur

*bir hayalet büyütüyorum /
/ gecesi ve gündüzü olmayan
yerini ve yurdunu aramayı bırakmış bir hayalet /
çok önce âşık olmuş bir hayalet /
ve budur onu bize gösteren*

– İSMAIL SERTAÇ YILMAZ

*deliliğın iteleyip durduğu
fırtınalı bir hayalettir o.*

– PABLO NERUDA

İÇİNDEKİLER

Metalik Toz
9

Hayalet Ağrısı
21

Kara Kuş Sürüsü
31

Peruk
35

Barajın Suları
51

Anlaşma Anlaşmadır
61

Darling
69

Güvercin
75

Büyük Umutlar
83

Günün Çorbası
91

Doğu Rüzgârına
95

Metalik Toz

Sevim Gözay'ın değerli anısına...

Karar verdik. Gölü bisikletle geçeceğiz.

– VÜS'AT O. BENER, “Kapan”

I

Yaz sıcaklığı bizi ve sessizliğe gömülmüş şehrin ıssız sokaklarını kemiriyordu. Nemden korunabilmek için camları, balkonu kapatmış, vantilatörün menzilinde kalarak masaya ve yere yayılmıştık. Her geceki gibi bu gece de varoluşlarımızı dayatmaların boyunduruğuna sokmadan ne kadar yaşayabilirsek o kadar yaşamaya çalışıyorduk. Dışarıdan sesler gelince birbirimize baktık. Ezgi kâğıdı kalemi bıraktı, ben elimdeki dergiyi bir kenara bıraktım, Ferzan müziği kısıtı.

“Kurtlardır,” dedim, saate baktım, gece yarısına geliyordu, “akşam yemeği faslı bitmişti gerçi.”

“Kim bilir bu sefer kimler geldi,” dedi Ezgi ayaklanarak, “tanışalım bakalım.”

Büyük kapanmayla gelen sokağa çıkma yasaklarının ardından geceleri sokakları saran kurtlara, giriş katlarda oturanların karşılaştığı adam boyu yılanlara, yaralarının ve baykuşların ürperten çığlıkları arasında uykuya dalmaya alış-

mıştık. Bir gece sokağın ortasında iki yabandomuzunun dü-
züşmesini bile izlediğimiz olmuştu. Balkona çıktık.

Koca tır meydandaki dikilitaşın önünde, tam ortasından kırılmış gibi duruyor. Kasası dönüşü alamamış, altı metrelik sütuna çarpmış, sütunun üstündeki top yerde paramparça, kırılmış bir yumurtayı andırıyor, sanki içindeki yaratık çoktan olay yerinden uzaklaşmış. Şoför okkalı bir küfürle kapıyı açıp aşağıya atladı, kasanın ucuna kadar gidip dönemediği yere baktı, birkaç adam hemen etrafını sardı, bağırsı çağrışı konuşmaya başladılar. Şoför yeniden koltuğuna geçti, “gel, dur, yavaş, topla gel!” yaygarası eşliğinde aracı düzeltti.

“Müjde müjde dedikleri şey başlıyor demek ki,” dedim.

“Ne müjdesi,” diye sordu Ezgi. “Başkan’ın fotoğrafı değil mi tırın üstündeki?”

“Sabah akşam haberlerde bahsedip duruyorlardı hani,” dedi Ferzan, “duvarlardan apartmanlara kadar bayraklarını astılar, o işte. Bak iki tır daha geliyor.”

Peş peşe meydana giren tırlar tıslayarak durdu. Kasaları Başkan’ın uzaklara bakan bir fotoğrafı ve kırmızı renkteki “MÜJDE!” sözcüğüyle kaplanmış birbirinin eşi iki tırın kapıları gümbürtü ve gıcırtyla açıldı. Birkaç özel araç ve yine aynı fotoğraf ve sözcükle kaplanmış minibüsün de gelişiyle meydan bir anda kalabalıklaşmıştı. İşçiler, resmî üniformalı-
lar, ellerindeki kâğıtlar ve kafalarındaki baretlerle mühendis olduğunu düşündüğüm kimseler, polisler.

“Şu hale bak,” dedi Ezgi, “bu eve taşındığımda şehrin göbeğinde bir öğrenci evi tutabildiğim için nasıl da mutluydum, arkadaşlarım gelecekti, nereye gitsem kolayca evime dönecektim, şu balkonun, meydanın sefasını sürecektim. Önce kurtlar ve devrilen çöp kutuları, şimdi de bu.”

Vinçlerin de alana giriş yapmasıyla camlarda, balkonlarda bizim gibi başka gölgeler de belirdi. İçeriden sigara kâğıdıyla tütünü alıp döndüm. Daracık balkonda yan yana san-

dalyelere kurulup kendimize birer sigara sardık. Meydan dakikalar içinde devasa projektörlerle aydınlatıldı. Şimdi en az dört kişinin birlikte sırtlandığı metal paneller belli bir plana göre teker teker taşınıyor, merdivenler, brandalar getiriliyor. Epey geniş bir sahne olacağını tahmin etmek güç değil, belli ki müjde bizzat, Başkan'ın kendisi tarafından yüz yüze verilecek. Büyük kapanmanın haberini de böyle vermemiş miydi zaten. Gerçi o, balkondan halka seslenmişti ama sonunda korkunç bir meydan muharebesine dönüşmüştü. Televizyonun önünden ayrılamıyorduk. Devasa kuyruğu ara sokaklara kadar uzanan kalabalığın, haberi aldığı anda atomlarına dek bölünerek dağılışı hâlâ gözlerimin önünde. Saatler içinde marketlerin yağmalanışı, cehenneme dönen trafik, korna sesleri, indirilen kepenklerin gürültüsü ve kapanış. İlk gecenin dehşet verici sessizliği. Şimdi kapanmanın kendisi de, getirdikleri ve yok ettikleri de ne kadar sıradanlaştı. Oysa o zaman tepemizdeki yıldızlar parçalanıyor sanmıştık. Herkes vızır vızır bir işin ucundan tutuyor. Bu sefer piyango bizim meydana vurdu, Ezgi ne dese haklı. Ve her şey yine çok hızlı oluyor diye mırıldanıyordum ki aniden meydanın ışıkları söndü ve saniyelik bir kararmanın ardından bir şimşek çakması gibi aydınlık geri geldi. Ferzan'ın yüzünde bir haller var. "Ülkenin fişini de böyle şak diye çektiler işte," dedi, az önce düşündüğümü duymuş gibi. "Şimdi de yeniden takıyorlar anlaşılın."

"Tadı tuzu mu kaldı ki bir şeyin, neyi nereye takacaklar yeniden?" dedi Ezgi. "Benzin yok, mazot yok, en ufak bir harekete izin yok. İşyerleri kapandı, okullar kapandı. İnsanlar işsizlikten, parasızlıktan intihar ediyor. Suyu ansızın koca bir taş atıldı ve donduk sanki, bir dalganın içinde tutsak kaldık. Hukuk okuyordum güya. Kadınlar, çocuklar, azınlık hakları için çarpışacak, savaşacaktım. Ama artık belki de avukat olmaya bile hakkım kalmadı. Size de mimarlık yapmak için galiba bir tek toplu konutlar kaldı."

“Bir şey söyleyeyim mi,” dedim dizimin üstünde yeni bir sigara sararken, “evet fakültelerimiz kapandı, o kapandı, bu kapandı ama ben şu meydana bakarken hâlâ onu nasıl daha yaşanır, daha kullanışlı hale getirebilirim diye düşünmeden edemiyorum, insanlar daha rahat otursun diye tasarlayacağım bankları hayal ediyorum. Hâlâ.” Ferzan’ın omzuna yumruğumla hafifçe vurdum. “Şu adamla biz birlikte metalik toza, dumana dönmüş bu şehir için yeniden yaşayan alanlar yaratacağık.”

“Ah be!” dedi Ferzan da, “güneş ışığını yeniden içeriye, ofislere, evlere, odalara sokacaktık, balkonun, terasın hak ettiği bağımsızlığı kendilerine iade edecektik.”

Ezgi bu acı tatlı nutuğa hem gülerek hem de derin bir iç çekerek avucunu açtı, tütünle sarma kâğıdını uzattım. Gözüm yumurtayı aradı, kalıntıları kaşla göz arasında süpürülmüş. Eğer içinden çıkan kanatlı bir yaratıksa ne şanslı diye düşündüm, şimdiye dek ülke sınırını çoktan aşmıştır. Dikilitaş anlaşılan sahnenin arkasında kalacak, eksilen topun yerine bir çiçeğin taçyaprakları gibi dairesel biçimde birbirine tutturulmuş hoparlörler takılıyor. Ortalık artık resmen güpegündüze döndü, projektörlerin hepsi canavar gibi yanyanıyor. Meydana bakan balkonlar şenlendi, geçen gece Ferzan’la kurtların ulumasına eşlik ettiğimiz esnada balkondan balkona bizi azarlayan komşu, bir eli geceliğinin belinde, bardağındakini yudumluyor. Tırlardan çıkarılan amfiler sahnenin artık iyiden iyiye belirmiş iskeletinin etrafına yerleştiriliyor. İrili ufaklı bir sürü sahne ışığı, kameralar, jimmy jib’ler, metrelerce kablo. Böyle yukarıdan bakınca ortalık gözüme karmakarışık, nizama bir türlü eremeyecekmiş gibi görünüyor, her şey çoğalıyor, hareket ediyor, her şey, herkes gürültülü. Bu kadar hareketi bir arada görmeyeli çok olmuş. Hava iyice basık geldi, tişörtümün yakasından içeriye, göğsüme üfledim.